

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa E. Z.

przeciwko D. D. J. i S. J.

o ustalenie, wydanie, zobowiązanie i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz radcy pr. A.C. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł - podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług - tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. - stanowią podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka E.Z. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 października 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia wskazać należy, że nie zostały przez skarżącą przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyróżniona w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera przekonujących argumentów wykazujących oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Nie można uznać, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona z tej przyczyny, że żądanie zapłaty kwoty 73 984 zł zostało potraktowane jako żądanie alternatywne, skoro niezależnie od sposobu kwalifikacji tego żądania zostało ono ocenione i rozpoznane merytorycznie przez Sądy *meriti*. Skarga kasacyjna nie zawiera także przekonujących argumentów o niezasadnym pominięciu rozpoznania żądania zapłaty kwoty 160 000 zł tytułem zwrotu ceny sprzedaży - mimo że brak precyzji sformułowań zawartych w pozwie był usprawiedliwiony stanem zdrowia powódki (B. K.) - jeśli uwzględni się, że po śmierci powódki sprawa jeszcze przed Sądem pierwszej instancji toczyła się z udziałem jej następczyni prawnej E. Z., która ponadto korzystała z pomocy zawodowego pełnomocnika procesowego. Poza tym nawet przy hipotecznym założeniu, że powódka sformułowała takie żądanie, to jego pominięcie przez Sąd pierwszej instancji uprawniało jedynie stronę do zgłoszenia wniosku o uzupełnienie wyroku Sądu pierwszej instancji, natomiast brak tego rozstrzygnięcia nie mógł być przedmiotem zaskarżenia apelacją ze względu na brak substratu zaskarżenia. Kognicja Sądu drugiej instancji jest bowiem określona granicami apelacji mieszczącymi się jedynie w granicach żądań, o których orzekł Sąd pierwszej instancji.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania. Podnoszona przez skarżącą kwestia błędnej oceny Sądu drugiej instancji okoliczności złożenia przez nią uzasadnionego wniosku o odroczenie rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy, to zarzut nieuzasadnionego nieuwzględnienia przez Sąd drugiej instancji nieważności postępowania, która miała miejsce przed Sądem pierwszej instancji. W takim przypadku w postępowaniu kasacyjnym można podnieść jedynie zarzut naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania - art. 378 § 1 w zw. z art. 386 § 2 k.p.c. - które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.), a nie zarzut nieważności postępowania. Poza tym - odnosząc się wprost do sytuacji, która miała miejsce przed Sądem pierwszej instancji poprzedzającej wydanie wyroku - nie zachodzi nieważność postępowania na skutek nieuwzględnienia wniosku strony o odroczenie rozprawy z powodu

nieobecności na rozprawie jej prawidłowo zawiadomionego pełnomocnika procesowego. Nieważności postępowania nie usprawiedliwiają także podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia przepisów postępowania - art. 162 k.p.c. w zw. z art. 160 § 1 k.p.c. w zw. z art. 5 k.p.c. oraz art. 380 w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. Dodać przy tym należy, iż Sąd Apelacyjny wskazał przyczyny nie tylko formalne, ale także merytoryczne uzasadniające pominięcie dowodów zgłoszonych przez powódkę przed Sądem pierwszej instancji.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

W przedmiocie przyznania radcy prawnemu A.C. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) wynagrodzenia za niepłaconą pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, stosownie do zgłoszonego wniosku, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 2 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2, § 8 pkt 7, § 3 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1805) w związku z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1715).